

A orquesta románica, formas sinfónicas e música programática.

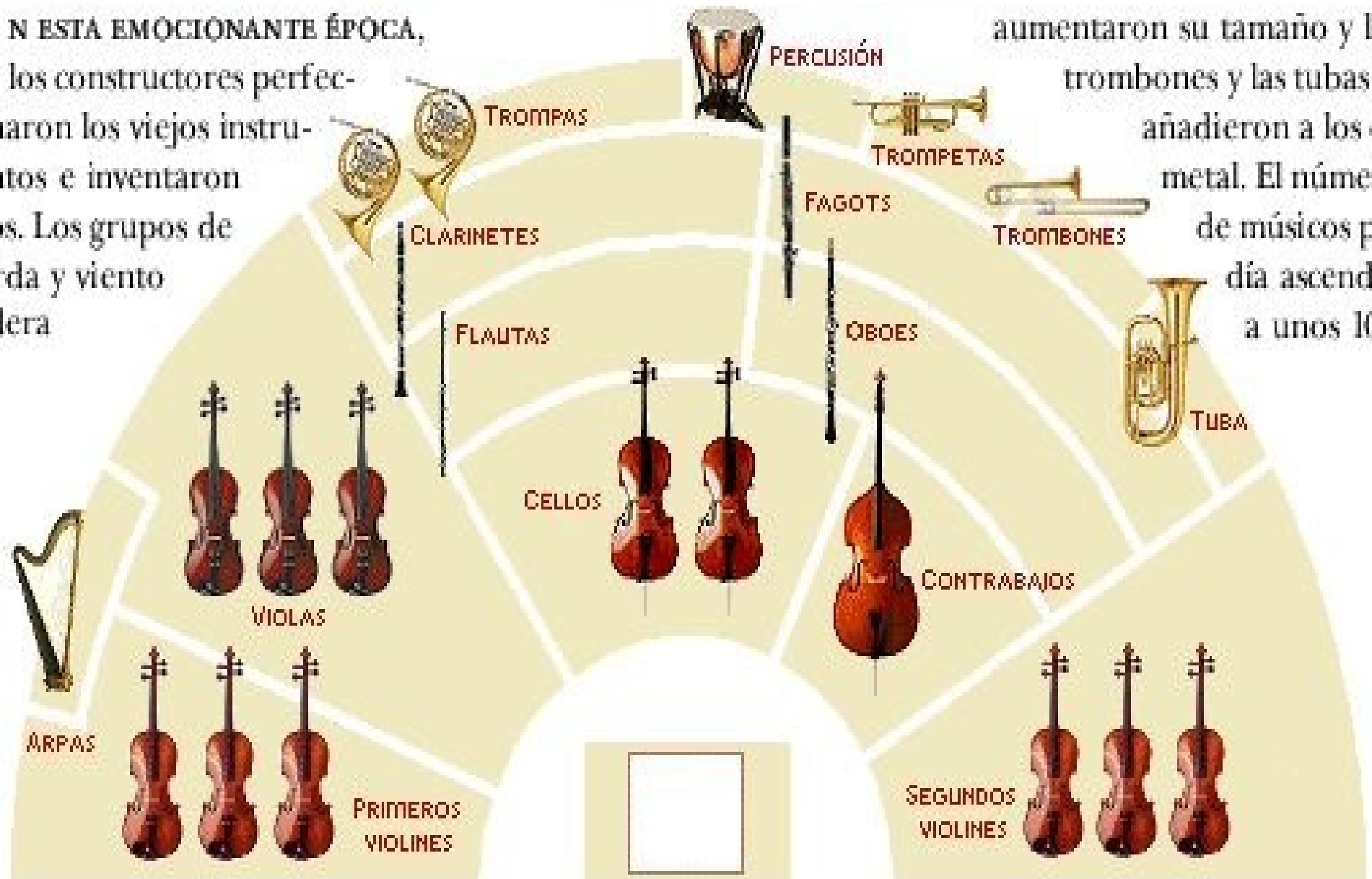

A Orquestra romántica.

A orquestra romántica presenta, en liñas xerais, unha busca pola ampliación do número de instrumentos e colorido. As melloras técnicas que se producen nos instrumentos tamén producen cambios nas orquestras, xa que permitirán acadar novos timbres e sonoridades. A orquestración do século XIX presenta dúas tendencias diferenciadas. Por un lado, hai compositores (Wagner) que buscan unha sonoridade de conxunto empastada e, por outra banda, hai compositores que buscan unha clara diferenciación de timbres individuais. Os grandes compositores do século XIX vivirán influídos polo gran sinfonista alemán: Ludwig van Beethoven.

ORQUESTA DEL SIGLO XIX

EN ESTA EMOCIONANTE ÉPOCA, los constructores perfeccionaron los viejos instrumentos e inventaron otros. Los grupos de cuerda y viento madera aumentaron su tamaño y los trombones y las tubas se añadieron a los de metal. El número de músicos podía ascender a unos 100.

Gustav Mahler (1860-1911), Sinfonía núm. 1 en re menor, 4º movimiento.

Formas sinfónicas

Unanimemente concédese a Beethoven a categoría de pai do Romanticismo. El está instaurado entre dous estilos, representando o Clasicismo. A herdanza de Beethoven é inmensa. D el provirán as posturas da música sinfónica durante todo o século XIX e a escritura de piano e tamén a música de cámara. Pero por encima da súa composición, a súa personalidade e carácter idealista o farán o prototipo de artista romántico. Beethoven guía á música sinfónica do romanticismo hacia dous camiños: Música sinfónica pura e programática.

Música programática

O obxectivo da música programática é o de evocar ideas ou imaxes extra musicais na mente do oínte, representando musicalmente unha escea ou un “programa”. A música programática será unha constante ao longo de todo o século XIX, comezando por Berlioz coa súa Sinfonía Fantástica. O outro gran compositor programático será Franz Liszt, c os seus poemas sinfónicos, obras dun só movemento que tiñan unha fundamentación poética externa.

Definición das formas instrumentais

- Concerto: Xénero que favorece o virtuosismo, xa que implicaba o lucimento dun instrumento (ou máis) por encima da orquestra.
 - Sinfonía e sonata: Cultivouse bastante durante a época romántica. Beethoven xa desenvolvera a sinfonía clásica con certa liberdade de expresión.
 - - Obertura: xénero frecuentemente descriptivo. En contraposición a obertura ligada ao drama concebida como unha introdución ou resumo do que vai suceder, xurde no século XIX o concepto de obertura de carácter sinfónico desconectado da ópera.
 - Poema sinfónico: Liszt viu nesta forma a posibilidade de consumir unha alianza máis íntima coa poesía
-
-

Gracias por atender!!!

